

Telo v odnosu

V družinah se naučimo ogromno pred-sodkov o sebi, ki ne veljajo, vendar močno vplivajo na težave z razvojem individualnosti in samostojnosti ter na vzpostavitev pravega stika s seboj. Predvsem pa zelo otežijo spolni razvoj. Če hoče deklica razviti svojo ženskost in fant svojo moškost, da bi znotraj te identitete lahko razumela tudi svoje telo in telesna stanja, čustva in občutke, to naredi v skladu s psihičnim razvojem, oziroma načinom, kako se je razvijal ob materi in očetu. Moški se v odnos vrača k mami, ki jo je moral prehitro zapustiti, ženska pa v odnos vstopa zato, da bi se končno ločila od matere in postala ženska. Moški idealizira žensko kot mater in s tem njej prepusti vso skrb za otroke, ona mora postati (svoja) mama, ker ob njem pač ni mogla razviti svoje ženskosti, ker je on v njej hotel videti mamo, ki jo že vse življenje pogreša, in se je prisiljena vrniti k starim modelom, česar se je najbolj bala in sovražila. Kadar ta dinamika ni jasna, oziroma ni razmejena, kar pomeni, da je otrok vključen v trikotnik z očetom in materjo, bo zelo težko razvil čustveno jedro svojega spola, kar se bo kasneje odražalo tudi na nesposobnosti razviti intimni odnos in na spolnosti brez odnosa.

Oglejmo si tipično čustveno dinamiko trikotnika "oče – idealizirana mama – hči". (Cummings, Davies, 2000) Ker mož svojo ženo idealizira in vidi v njej idealno podobo matere, svoja čutenja in doživljanja popolnoma podredi ženinim občutjem. Ta občutja so seveda prav tista, ki jih je sam kot otrok že doživljal ob svoji materi in jih zanj največkrat tudi ponotranjil in predelal. Ko je bila mama nemočna in nebogljen, je imel fantek ob njej vedno dovolj prostora in njene pozor-

nosti, če je poskušal ta čutenja aktivno razreševati. Prav tako tudi zdaj, v svoji novi družini, išče svoje mesto ob ženi tako, da v celoti sprejema in razrešuje njena občutja nemoči, izgubljenosti in 'ženske' nebogljenosti, pred katerimi nima nobene obrambe, čeprav jih občasno prezira in zaničuje. Hči v tej dinamiki zelo dobro zazna zlasti očetovo nebogljenost; zdi se ji, da oče naseda mamini manipulaciji in igranju na nemoč. Ob tem seveda ne vidi, da ima oče za to svoje razloge. Moški, ki ob materi ni bil sprejet, je najbolj ranljiv na priznanje, popolno sprejemanje in pritrjevanje in je pripravljen v zameno narediti vse za žensko, ki ga bo pripravljena sprejeti. Prav to sprejetost in občutek enkratnosti zdaj doživlja ob ženi.

Na drugi strani je ženska, ki igra na nemoč, se pravi njegova žena izrazito občutljiva in ranljiva na hčerino moč, samostojnost, individualnost, saj se vedno boji, da bo njen mož odšel z boljšo od nje. Zato do hčere razvije zavistna čustva in rivalstvo, ki se kaže v pretirani kontroli. Hčerka bo prepoznala materino manipulacijo in bo besna na očeta, ki materi naseda in zanemarja njo, ki nujno potrebuje njegovo oporo, pozornost in varnost ter strategije, kako se zavarovati pred čustvi, ki jih v njej vzbuja materin pritisk. Od očeta potrebuje oporo v iskanju svoje individualne ženskosti, ki je različna od materine, mati pa se prav tega najbolj boji in "zaigra" še večjo nemoč, še bolj pritisne na možev narcisizem in zaigra še bolj popolno mater, s tem pa se oče spet odvrne od hčere, saj se ob ženi, ki je tako popolna mati, počuti nesposobnega in nezmožnega biti dober oče, ter se oprime klišeja o tem, da je za hčerke najboljše, če so

čimbolj povezane z materami, ter še sam v hčerki spodbuja materinsko identifikacijo. "Tvoja mama je najboljša ženska na svetu, če bi bila tudi ti taka!" "Ne vem, če boš kdaj lahko tako dobra in sveta, kot je tvoja mati." "Glej, kako se je tvoja mama odpovedala vsemu, ti pa še kar nisi zadovoljna!" "Če bi imela tvoja mati take možnosti, kot jih imaš ti, bi bila še veliko boljša od tebe." "Moja hčerka ne bo nikoli potrebovala posebne pozornosti, zadovoljna bo z malim in ne bo predstavljala čustveno zahtevne ženske. Ženska mora biti dobra mati, ne pa zahtevna ženska". In hčerka tako izgubi oba starša, ter svojo lastno identiteto. Od doma odide z gnevom do moških in strahom pred rivalstvom, zavistjo in sovraštvom, ki ga doživlja ob ženskah, samo da upa pokazati svojo moč, sposobnosti in zrelost. Njen življenjski projekt je najti moškega, ki jo bo zavaroval pred ženskim rivalstvom in ki bo imun na žensko igranje z nemočjo ter manipuliranje z njegovim narcisizmom. (Cummings, Davies, 2000) Seveda pa jo privlačijo prav moški, ki iščejo brezpogojno sprejemanje s strani svoje matere in se pri ženskah najbolj bojijo čustvene zahtevnosti in samostojnosti, ter vedno znova nasedajo ženskam, ki igrajo na nemoč, čeprav si želijo enkrat srečati žensko, za katero se bo končno izkazalo, da je priznanje, ki ga lahko da, pravo, iz globokega razumevanja njegovih idej, čustev in spoštovanja njegove moči in ne iz strahu pred zavrtnitvijo. Se pravi, povsem drugače kot pri ženskah, ki manipulirajo s svojo nemočjo in igrajo na njegovo nečimrnost oziroma narcisizem, ki znajo vedno pohvaliti tisto, kar moški želi slišati, ne da bi ga razumele ali razumele tisto, kar hvalijo. Moški, ki sprejme pohvalo, preden preveri, ali ženska sploh razume, kaj hvali, ki je tako ranljiv, da se počuti popolnoma nevrednega, bo vedno tarča ženskih manipulacij in zato nikoli ne bo dobil pohvale, ki bi ga naredila bolj trdnega, gotovega vase in vrednega. Ženska, ki

igra na nemoč, pa bo zmeraj ostala punčka, ki mora biti neumna, nesposobna in nemočna, da ne bi izgubila stika s svojo materjo, medtem ko bo z moškimi manipulirala in nikoli ne bo vzpostavila intimne vezi, saj moške globoko v sebi prezira, ker se boji njihove premoči, kot se je njena mati zatekala h klišejem o moški premoči zato, da bi sama lahko ostala otrok.

Moški

Moški in ženska v iskanju partnerja in izgradnji intimne vezi razrešujeta različne konflikte. Za moškega intimna vez prinaša upanje na varnost in toplino ob ženski. V tej vezi bo dobil odnos z žensko, ki ga ne bo treba prekiniti. Razvoj fantka v moškega je močno odvisen od ostankov deprivacije, ki jo je doživel ob materi. Zato bo vse življenje iskal manjkajoče materino priznanje, kar bo storil tako, da bo idealiziral ženske, ali pa jih globoko preziral in bežal od njih. V obeh primerih pa bo zelo težko vzpostavil intimni odnos.

Največja ovira pri razvoju moške identitete je konflikt z očetom. Odraščajoči moški nujno potrebuje toplo, tesno vez z očetom. Očetje, ki idealizirajo svoje žene kot matere in se s tem izognejo svoji vzgojni vlogi, onemogočijo razvoj sinove spolne identitete. Očetje na ta način ojačajo materino vizijo sina kot moškega, ki kaznuje, ki nadvlada in je brezčuten. Sin od očeta za razvoj lastne identitete namreč najbolj potrebuje model, kako rokovati s čustvenimi pritiski, ki prihajajo s strani matere. Videti mora, da obstajajo še drugi modeli moškosti, kot je model, ki mu ga nehote vsiljuje mati. Navidezna moška indiferentnost do ženskih čutenj je le ena od posledic tega mehanizma: mož se odvrne od zahtevne čustvene dinamike, ki jo doživlja ob svoji ženi, prav zato, ker je nekoč že bil tarča te dinamike, ko ga je njegov oče pustil brez zaščite pred materinimi

ženskimi čutenji. V strahu in jezi pred to dinamiko se bo mož oklenil stereotipov, saj nima notranjega občutka za svojo identiteto. Prav tako je tudi v spolnosti: moški je zelo odvisen od ženskega počutja tako na ravni telesa (potenca) kot na ravni želje po spolnosti. (Firestone, 2002)

Najbolj pa se moška ranljivost pokaže prav pri njegovi nečimrni samopodobi. Moški želi biti boljši od vseh svojih rivalov. Hoče biti prvi pri svoji ženski. Hkrati pa večina moških na vprašanje, ali mislijo o sebi, da so boljši od drugih moških, odgovori z "ne". V pogrešanju pohvale idealizirajo žensko in jo povzdignejo na mesto tiste, ki bo s svojo pohvalo in priznanjem zapolnila njihovo praznino in negotovost. (Firestone, 2002) V pasti, v katero se ujamejo, zelo trpijo, saj brez pohvale ne morejo, hkrati pa nobena pohvala ne more napolniti in pomiriti negotovosti in prezira do sebe, ki ga čutijo.

Ženska, ki podpira to moško iluzijo o superiornosti, v katero še sam moški ne verjame, in nezavedno manipulira z moško odvisnostjo od zunanje pohvale, sicer naveže moškega nase, hkrati pa vzpostavi odnos, v katerem bosta oba vedno manj v stiku s pravimi čutenji in doživljanjem sebe in drugega. Počasi bosta zaradi medsebojne odvisnosti povsem izgubila stik z realnostjo, ki sta ga že prej tako težko vzdrževala. Zato je največja naloga moškega, ki vstopa v partnerski odnos, prav prekinitev idealizacije žensk, še posebej v njihovi materinski vlogi, in opustitev zahtev po 'popolni ljubezni', ki temelji na otroških potrebah. Ko se moški sooči s svojimi otroškimi potrebami in razočaranji, lahko prekine nezavedni tok ne-realnih otroških pričakovanj in neha ženskam pripisovati moč, ki je nimajo. Ko moški razvije svojo osebno moškost, postane za ženske bolj privlačen in bolj sposoben vzpostaviti in ohraniti intimno povezanost. Ko se lahko odpove svojim iluzijam o idealni

mami, se lahko naveže na toplo, čustveno razgibano in neodvisno ter močno žensko, od katere pa v odnosu medsebojnega spoštovanja lahko dobi tisto pravo pohvalo in priznanje, ki zaceli njegove notranje rane.

Ženska

Stereotipna ženska vloga

Razvoj ženske temelji na isti ranljivosti in negotovosti vase, kot smo jo srečali pri moškem, vendar sledi drugačni smeri. Ob odsotnem očetu in materi, ki je za moža ostala zgolj idealna mati, bo deklica povsem odrezana od pravega vira moči ter se bo zatekla k različnim indirektnim in pasivnim strategijam za uresničevanje svojih potreb in uresničevanje svojih potencialov. Preko pasivnosti in kontrole drugih in sveta skozi nemoč dobi ženska moč, ki je zelo učinkovita, ko gre za moške, ki iščejo priznanje in koristnost, vendar izrazito destruktivna za njihovo lastno samozavest in razvoj. Vztrajanje v vlogi žrtve in razvijanje mehanizmov, ki vzdržujejo žrtveniško vlogo ženske, je na prvi pogled dosti lažje kot borba za lastno individualnost. Še več, vztrajanje v vlogi žrtve ima tudi zelo močno manipulativno vlogo v intimnih odnosih.

Manipulacije preko šibkosti, nemoči in zatajevanja so kontraproduktivne za ženski cilj vzpostaviti enakovredne odnose z moškimi. Grobost in obžalovanje, ki se skrivata pod pasivnostjo in podrejanjem, ženskam zapleteta njihove odnose in zameglita njeno naravno ljubezen in naklonjenost do moških v njenem življenju. Največja tragedija je, da sta moški in ženska po naravi naklonjena drug drugemu in iščeta drug drugega, kar v primeru, ko v njunem odnosu ni teh naučenih manipulacij, vodi k čustveni navezanosti, toplini, nežnosti in spolni intimnosti. Vendar pa v kompleksnem prepletu generacij in generacij napačne vzgoje ter kulturnih predsodkov in stereotipov moški in ženska končata kot sovražnika. (Firestone in Catlett, 2001)

Odnos mati – hči

Mati je osrednja oseba v razvoju hčere. Vpliv matere kot modela se v hčerino psihično strukturo vpiše tako močno, da njegova dinamika deluje skozi vse življenje ženske. Ko hčerke odrastejo, prenesejo ta model na svoje hčere. V nobenem drugem odnosu ni osebna identifikacija tako močna, dolgoročna in intenzivna. Vendar se enako globoko in močno prenašajo tako pozitivne karakteristike, npr. zrelost, kot tudi negativne poteze. Seveda negativni del tega procesa prevlada nad pozitivnim. (Firestone, 1990). Deklica, ki nima stika z materjo, bo prenesla elemente pretirane odvisnosti v odnos z moškimi. Jeza, obžalovanje in iskanje tolažbe bo zapletlo tudi njene odnose z drugimi ženskami. Deklica bo, paradokсно, najmočneje ponotranjila prav najbolj boleče poteze svojega odnosa z materjo in potem trpela zaradi sovraštva do sebe, občutij nevrednosti in malodušja, ki so glavni temelji depresije. Te poteze sčasoma izgubijo na svoji moči, vendar se ponovno vzbudijo ob hčerinem materinstvu.

Za hčerko je najtežje v sebi izoblikovati žensko identiteto, ki je različna od materine, in prav vez mati hči je lahko največja ovira v življenju hčera. Vplive teh procesov lahko opazujemo tako v dinamiki para kot v družinskih odnosih. Mati, ki je npr. predstavljala asekualno podobo ženskosti in si dovolila fizično zanemarjenost oziroma se je telesno zapustila, bo pogubno vplivala na hčerino spolnost. Hči bo težko razvila zdrav odnos do svojega telesa in se bo morala zelo boriti, da se tudi sama zaradi občutka nevrednosti, ki ga je dobila preko materine podobe, ne bo zapustila, tako kot se je nekoč njena obupana mati. Negativna identifikacija z materjo bo ponavadi v hčeri ostala kot samokritični glas, ki ji ne bo dovolil, da bi se cenila. Ta glas bo govoril o obliki njenega telesa, nepravilnostih, gnusu nad spolnimi organi ipd.

Hčer, ki se bo poskušala odmakniti iz te negativne vezi s svojo materjo, bodo preplavili občutki krivde in tesnobe. Proces individualizacije, ki pomeni postopno oddaljevanje od matere, se navadno spontano razvije z otrokovim odrasčanjem. Vendar je pri deklenci prav ta razvoj na vsaki stopnji zaznamovan z novim konfliktom. Na eni strani bo iskala neodvisnost in intimno vez z moškim, na drugi strani pa bo skušala ohraniti svojo prvotno vez z materjo, v kateri dobiva svojo žensko identiteto. Od matere bo želela izvedeti čimveč o ženskosti, najraje bi se je ves čas držala in spraševala vsako najmanjšo podrobnost in malenkost, saj ima mati kot ženska odgovore na vsa vprašanja, ki se porajajo hčeri kot ženski. Tudi mati je bila nekoč stara 16 let, tudi ona je bila nekoč prvič zaljubljena, tudi ona je opazovala svoje telo, hujšala in poizkušala iz njega narediti kar najpopolnejšo podobo. Hči mora od matere dobiti odgovore na "ženska" vprašanja, zato je negativna vez z materjo zanj zelo pogubna. Negativna vez z materjo namreč pomeni, da je mati sposobna "odgovarjati na hčerina vprašanja" samo tako, da od hčere "zahteva" posnemanje svojega modela, saj bi jo vsako vprašanje, ki bi postavilo pod vprašaj njeno lastno ženskost, preveč ogrozilo v njeni lastni identiteti. Zato je vsak korak v hčerinem razvoju za mater korak proti njeni samozavesti, saj, če odide hči, ki je uresničila vse tisto, česar mati ni mogla ali je že izgubila (mladost, lepoto, sposobnost, šolanje, zaljubljenost), potem se bo morala mati soočiti s svojo lastno identiteto in zapuščenostjo.

Zato je vsak korak hčere v smeri intimnosti z moškim korak stran od matere in s tem izguba še tistega kančka upanja na stik z materjo. Toda prav od hčerinega stika z materjo bo odvisno, kaj bo ta hči odnesla v svoj zakon; krivdo in obžalovanje ali kreativnost, ženskost, veselje in pogum, in kaj bo tam lahko razvila in v čem se bo lahko razcvetela. "Žen-

Francesco Barbieri, im. Il Guercino, **Ženska s sklenjenima rokama**, rdeča kreda na papirju, s. d. (ok. 1619-21), zbirka Mahon, Ashmolean Museum, Oxford.

ska lahko v zakon prinese mnogo pridobitev: sočutje, inteligenco, sposobnosti, spretnost, domišljijo, vznemirjajočo in prijetno ženskost, smisel za humor, dobro razpoloženje, prijaznost, ponos na dobro opravljeno delo; vendar če s seboj ni prinesla emancipacije od svoje lastne matere, bodo vse te pridobitve ali usahnile ali pa bo nad njimi prevladal strah pred biti ženska.” (Rheingold, 1964) Uspešen zakon in intimnost z moškim prebudi v hčerki strah pred materinim ljubosumjem, maščevanjem in zavistjo. Zdi se ji,

kot da ji mati govori: “Tebi je seveda lahko uspelo, saj si imela vse, česar jaz nisem imela, lahko si uspela za ceno mojega propada. Vse si izpila od mene in nehvaležno odšla, mene pa zapustila v rokah nerazumevajočega moža, ki si ga zmeraj zagovarjala. Vržena sem ven iz sveta ženskosti, v katerega si odšla brez mene in osamljena.” Rheingold ugotavlja v svojih raziskavah, da je večina mladih deklet prestrašenih in ustraševanih zaradi materinih občutij sovražnosti in zavisti, zaradi česar se te deklice k očetom obrnejo po zaščito. Seveda

je tudi ta premik deklice k očetu še dodatni razlog za materino zavist in deklica se mora še enkrat umakniti in potegniti nazaj. Občutek, da ji lastna mati zavida, je za dekle breme, ki ga ne more preložiti na nikogar drugega, najprej seveda na očeta. Edini način, kako se deklica lahko spopade s temi čutenji, je, da se oddalji od matere na škodo svojega razvoja, ali pa da odneha v svojih prizadevanjih in dosežkih.

Tako separacijska tesnoba kot strah pred materinim maščevanjem in zavistjo se pri deklici najmočneje izrazijo prav na kritičnih točkah dekličinega spolnega razvoja. Še več, mnogo žena, ki so sicer poklicno in socialno uspešne, doživljajo močne občutke krivde in strahu vsakokrat, ko v svojem intimnem življenju presežejo materin model, predvsem če gre za asexualno in samozatajujočo mater.

Ženska in njeni odnosi do drugih žensk

Ženske, ki imajo negativno izkušnjo odnosa z materjo, bodo tudi kasneje v življenju zaznamovane s strahom pred drugimi ženskami. Ženska, ki se je zaradi svoje uspešnosti počutila kriva v odnosu do lastne matere, bo tudi kasneje ob ženskah prikrivala svoje uspehe, predvsem v odnosih z moškimi. Prijateljicam ne bo upala povedati za osrečujoč intimni odnos z moškim, skrivala bo svojo poklicno uspešnost in jemala nase krivdo za zavist, nevoščljivost in sovražnost drugih žensk. Take ženske, namesto da bi aktivno tekmovala v svojem osebnem življenju ali za uspeh v praktičnem svetu, raje poiščejo najmanjši skupni imenovalac s krogom odrinjenih in neogrožujočih žensk in se nanj uglasijo, saj tako druga v drugi ne vzbujajo zavisti in sovražstva. Tako si na primer ne bodo upale priznati prijateljici, ki nima sreče s fanti, da so same srečno zaljubljene. Na ta način bodo v sebi ostajale zveste svojim materam, oziroma glasu, ki jim govori, da bi pri svojih ma-

terah sprožile zavist, če bi presegle njihov svet. Ob samozatajevanju v imenu ohranjanja povezanosti z drugimi ženskami torej samo podaljšujejo in vzdržujejo nerazrešen odnos s svojo materjo.

S takim obrambnim ravnanjem ženska najbolj pripomore tudi k svojemu nezadovoljstvu v zakonu; edino, kar ji preostane, je, da potem moškim stereotipno pripiše vso odgovornost za svojo nesrečo. Poleg tega pa naj bi veljalo, da so moški odgovorni za praktični svet, medtem ko so odnosi domena žensk, saj se one razumejo brez besed, so netekmovalne, znajo potolažiti in izražati čustva ipd. Pri tem je pomembno vedeti, da bo stik mati – hči vedno prevladal nad hčerinim stikom z moškimi, saj je stik z materjo zanjo ključnega pomena. Brez tega stika izgubi svojo identiteto. Poleg tega je stik mati – hči za hči lahko poguben prav v smislu prevzemanja nefunkcionalne ženske vloge. Mati nezavedno direktno prenese na hčer svoj vzorec ženskosti in ji ne omogoči odmika od tega vzorca. Zato je vsak stik z moškim, ki postavlja pod vprašaj to temeljno izposojeno identiteto, za žensko zastrašujoč in nevaren. Najgloblji mehanizmi negativne identitete in njene uporabe v odnosu do moških pa se odražajo na področju spolnosti.

Spolnost

Spolnost je tisto področje intimnega življenja, na katerem sta moški in ženska najbolj izpostavljena. Po svoji temeljni identiteti se namreč prav na tem področju zelo razlikujeta, saj vsak vstopa v intimno razmerje z drugo nalogo, moški zato, da bi našel nov nadomestek za idealno mamo, ženska pa zato, da ji končno ne bi bilo treba več biti mama in da bi se končno lahko ločila od matere. Zato se hitro zapleteta v konflikt na najgloblji čustveni ravni, kar ju naredi še bolj ranljiva in nezavarovana. Najhujši izraz tega konflikta so izvenzakonska razmerja. Razlika med moškimi in žensko se pokaže tudi na ravni izven-

zakonskih razmerij, v katerih ženska išče novega partnerja za skupno življenje, moški pa spolno partnerko, s katero pa se ne misli poročiti. Ženska gre v izvenzakonsko razmerje takrat, ko se želi ločiti od moža, moški pa v takem razmerju išče način, kako bi še lahko ostal pri ženi.

Ko se partnerja zatečeta v obrambni položaj drug pred drugim, se to pri obeh odraža kot zadržanost v spolnosti. Medtem ko moški zadržanost v spolnosti doživlja bolj na ravni želje, začnejo žensko preplavljati čustva krivde, tesnobe in strahu. Ranljivost, ki jo odpira spolnost, je namreč preveč nevarna, če partnerja čustveno nista odprta drug pred drugim. Tudi v spolnosti se lahko ženska, ki je obupala nad odnosom, zateče k temu, da igra na moško nečimrnost, in se umika v tišino, solze ter nemoč. V skrajnih primerih se tej zaigrani nemoči in dojemanju sebe kot šibkejše, bolj nemočne in izgubljene, kot je, pridružijo še drugi pasivno agresivni mehanizmi, kot npr. prezir, pretvarjanje, poniževanje, zavestna manipulacija. Ob tem ženska še močneje čuti prezir in gnus do sebe.

Večina žensk globoko v sebi nosi željo po tem, da bi moški poskrbel zanjo, jo zavaroval

in zaščitil, kar pa se prav na področju spolnosti izkaže za nemogoče. Tako se npr. sposobna in samostojna ženska 'naredi' nespodobno s tem, ko v spolnosti ne upa izraziti svojih občutkov in se prepusti moškemu, ne da bi vedela, ali si tega želi ali ne. Ženska namreč v sebi vedno ohrani del nežnosti in topline, ki jo je doživljala v odnosu do matere in to 'žensko' navezanost vedno pogreša, saj je moški ne more dati oziroma nadomestiti. Zato ostane navezana na prijateljice, sestre ali celo na mater, kar pa jo, kot smo že pokazali, ovira v razvoju lastne identitete. Ob tem jo seveda ves čas spremlja strah, da bo izgubila stik z drugimi ženskami in pri njih povzročila zavist ter sovražno razpoloženje. Če ženska razvije prijateljstvo z drugo žensko na enakovredni ravni in z drugo žensko razvije odnos, ki ne bo več temeljil na zavisti in strahu, potem postane bolj intimna in svobodna tudi v odnosu do moškega.

Preseganje stereotipov je torej tako za moškega kot za žensko ključnega pomena pri iskanju lastne identitete na vseh področjih življenja, ter edina pot, po kateri lahko razvijeta tisto intimo, h kateri sta po svoji naravi naravnana.